

Ένα ... άχρωμο ουράνιο τόξο στην αυλή μας!!!

Ένα οικολογικό παραμύθι από τους μαθητές και τις μαθήτριες της

Β' Δημοτικού του 5^{ου} Δημοτικού Σχολείου Νεάπολης

Ένα ... άχρωμο ουράνιο τόξο στην αυλή μας!!!

Σε μία εποχή τόσο, μα τόσο φανταστική που να μοιάζει αληθινή, ζούσαν σε μία μικρή μικρή αυλή, ήσυχα όλοι μαζί, 18 φίλοι καρδιακοί. Εεεεε δηλαδή... όχι πάντα καρδιακοί...κι όχι πάντα ήσυχα. Πού και πού ο Ηλίας τα έβαζε με τον Αλέξανδρο αλλά μετά τη δεύτερη κλωτσιά τα είχαν ξαναβρεί. Και η Αγγελική ήθελε πού και πού να τραβήξει όλο το μαλλί της Κατερίνας, μα η Χρυσή και η Μάρι ήξεραν να ηρεμούν την Αγγελική. Και εξάλλου ό,τι και να γινόταν όλοι οι φίλοι αγαπούσαν την αυλή τους, πρώτον γιατί ήταν η δική τους αυλή, δεύτερον γιατί μόνο αυτήν γνώριζαν, και τρίτον γιατί η αυλή τους ήταν ακριβώς όπως την ήθελαν αυτοί. Είχε μηλιές, φραουλιές, πορτοκαλιές, αγγουριές, ένα δέντρο που έβγαζε μόνο πίκλες, είχε και μία θάλασσα με αμμουδιά και μόνο δύο πέτρες. Είχε όλα τα καλά. Και η ζωή κυλούσε ήρεμα στην αυλή μέχρι εκείνη την ημέρα...

Εκείνη η ημέρα παρα – ήταν ήρεμη. Όλοι έπαιζαν ήσυχα. Η Ελένη με την Ελευθερία μάζευαν ψάρια και κοχύλια και τα έβαζαν μέσα στο αόρατο ντουλάπι. Η Χρυσή και η Μάρι έφτιαχναν πύργους στην αμμουδιά. Ο Δημήτρης εξασκούσε τις βουτιές του. Ο Ηλίας με τον Αλέξανδρο, τον Γιώργο και τον Άγγελο έπαιζαν μπάλα χωρίς καθόλου να τσακώνονται! Το ίδιο και η Αγγελική με την Κατερίνα. Χωρίς καθόλου να τσακώνονται, αυτές έπαιζαν κυνηγητό. Ο Γιώργος και ο Γιάννης μπάσκετ. Η Μελίνα μάζευε ήσυχη λουλούδια. Ξάφνου κεραυνός! Μία μεγάλη μπόρα όρμησε πάνω στα κεφάλια τους από τον ουρανό! Αρχίσαν οι τσιρίδες και οι φωνές:

- Πάμε να φύγουμε!»
- Μα που να πάμε;;;
- Δεν πάμε πουθενά! Συνεχίζουμε μπάλα!
- Τέλεια! Μπάνιο στη βροχή!

Σε ένα λεπτό η βροχή σταμάτησε. Η βρεγμένη Χρυσή φώναξε τρομαγμένη:

- Αυτό το νερό έχει γεύση .....Εινηή!!! κι ο Αλέξανδρος με τη μπάλα στο χέρι ξερογλειφόταν μουρμουρίζοντας

- ...Ναι ....έχει δίκιο.
- Να τη φάμε! χαχάνισε ο Ηλίας.
- Σε χορτόσουπα! χαχάνισε κι ο Γιώργος.

Μα κανένας άλλος δε χαχάνισε. Βρεγμένοι, αγέλαστοι, κοίταζαν όλοι τον ουρανό. Από κει μόλις είχε προσγειωθεί, βιαστικά, στο κέντρο της αυλής τους, ένα ...ουράνιο τόξο. Καθώς όλοι το κοίταζαν άρχισαν να το σχολιάζουν μουτρωμένοι. Πρώτος και καλύτερος ο Ηλίας:

- Τι άνοστο είναι αυτό!;;;. Πήραν φόρα και οι άλλοι:
- Πικρό! ξινό! πικρόξυνο!, απαίσιο!.

Και τι δεν έσουραν στο ουράνιο τόξο... Ο Δημήτρης είχε σταματήσει ώρα τις βουτιές του, και καθώς ήταν ο πιο βρεγμένος από όλους, το κοίταξε και είπε αδύναμα:

- Σαν άχρωμο... ίσως.
- Σαν ...άρρωστο...» είπε η Μάρι τρυφερά.

-Οντως! Τα χρώματά του δε φαίνονται και πολύ καλά!» φώναξε με πάθος ο Γιώργος. Η Ελένη πετάχτηκε έξω από το αόρατο ντουλάπι της :

- Και τώρα;;;;;!!!! Τώρα πως το φτιάχνουμε;;;;; Ο Ηλίας γεμάτος σιγουριά την κοίταξε:
- Να το βάψουμε!» κι ο Γιώργος με το ίδιο πάθος σιγοντάρισε

- Να βάψουμε και τα σύννεφα! Και έτσι διορθώνουμε τη ζημιά!

- Κι αν βρέξει και ξεβάψουν; ρώτησε η Χρυσή τινάζοντας τη βρεγμένη φράτζα της απειλητικά! Η Ελένη με ασύγκριτη βεβαιότητα την κοίταξε αυστηρά:

- Θα καταστρέψουμε τη βροχή! Τόσο απλό! και συνέχισε γεμάτη έμπνευση, και θα φτιάξουμε έναν καινούριο, μόνιμο ήλιο, λαμπερό και πολύχρωμό!

Και ενώ η Ελένη τους κοιτούσε όλους θριαμβευτικά, πετάχτηκε ο Γιώργος:

- Να το γιατρέψουμε με φάρμακα! Ο ίστρος για την εύρεση θεραπείας του ουράνιου τόξου κορυφώθηκε με φωνές:

- Να του κάνουμε ΚΑΡΠΑ!, τεχνητή αναπνοή!, να του δώσουμε το φιλί της ζωής Χαχαχαχα!... Ναι,... ναι, γελούσαν...

Όμως πέρα από το ότι παρέμεναν βρεγμένοι και μύριζαν ξινίλα, ο άτονος χρωματικά μουσαφίρης τους παρέμενε μπαστακωμένος στην αυλή τους σα να ζητούσε, στα πολύ σοβαρά, μία λύση της προκοπής.

Η Ελένη πεισματικά πρότεινε:

-Να το γεμίσουμε με ανεξίτηλα χρωματιστά σφραγιδάκια για να μην ξεβάφει!

Κάτι όμως τους έλεγε πως για να λύσεις ένα πρόβλημα πρέπει πρώτα να βρεις την αιτία που το προκάλεσε. Αλλιώς ό,τι κι αν σκεφτείς μοιάζει πιο πολύ με μπάλωμα παρά με λύση του προβλήματος. Ο Δημήτρης είπε σκεφτικός:

- Ίσως να σκάβαμε με φτυάρια τα σύννεφα μήπως εκεί κρύβεται η αιτία της αρρώστιας του ουράνιου τόξου!

Ο Αλέξανδρος αγρίεψε:

- Χαζομάρες! Πώς θα φτάσουμε εκεί ψηλά;;;;;»

- Με σκάλα;;;;;» τόλμησε ο Γιώργος.

Η Μάρι και η Αγγελική πετάχτηκαν μαζί:

- Παιδιά! Το βρήκα!» και σαν συνεννοημένες είπαν σχεδόν ταυτόχρονα:

- ΦΤΑΕΙ Η ΒΡΟΧΗ! Η ΕΙΝΗ ΒΡΟΧΗ! Αυτή θα ξέβαψε το ουράνιο τόξο!

Όμως προέκυψε αμέσως το ερώτημα: πώς ξίνισε η βροχή;

- Από λεμόνι;;;;» τόλμησε ο Ηλίας.
- Από πίκλες!» συνέχισε τη χαζομάρα ο Γιώργος...
- Από σκουπίδια;;;;» ρώτησε σιγανά ο Δημήτρης.
- ΑΠΟ ΚΑΠΝΟ!» φώναξε τότε ο Ηλίας σα να του ήρθε φώτιση.

-Όμως ...ο καπνός πώς να έγινε;;;; «Από μία ψησταριά! είπε ο Γιώργος μα οι άλλοι ούτε που άκουσαν. Ο Αλέξανδρος πέταξε θυμωμένος τη μπάλα του κάτω και είπε με σιγουριά:

- Από το κάψιμο του πετρελαίου! Από πυρηνικά εργοστάσια! Όλοι σιώπησαν. Πετάχτηκε ο Γιώργος:

- Κι από κάψιμο βενζίνης στα αυτοκίνητα!

Αν αυτός ο καπνός ήταν η αιτία που ξίνισε η βροχή και με τη σειρά της ξέβαφε την ομορφιά του ουράνιου τόξου τότε τι θα έπρεπε να κάνουν; Ποιοι ήταν υπεύθυνοι για τα εργοστάσια και τα αμάξια που έβγαζαν τον καπνό;;;;; Άρχισαν να μιλούν όλοι μαζί:

- Οι άνθρωποι!, οι επιστήμονες!, Αυτοί λοιπόν αρρώστησαν το ουράνιο τόξο!», Τι να κάνουμε λοιπόν;;;;».

Ο Γιώργος πιο σοβαρός από ποτέ είπε:

- Να κάνουμε πορεία και να ζητάμε να τα απαγορέψουν ΌΛΑ ΑΥΤΑ!» Ο Ηλίας και η Αγγελική φώναξαν

- Να φτιάξουμε μεγάλη ταμπέλα: ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Ο ΚΑΠΝΟΣ!».

- Να πάμε στον πρωθυπουργό και στα δικαστήρια!» είπε ο Αλέξανδρος σαν αρχηγός. Ναι...αλλά τι θα απαντούσαν αν αυτοί οι ...δικαστές τους έλεγαν ότι χωρίς καπνούς τέρμα τα σούπερ μάρκετ, τα κινητά και οι παιχνιδομηχανές;;; Άρχισαν πάλι να μιλούν όλοι μαζί:

- Δε μας νοιάζει αν μας πουν έτσι!!

- Θα γίνουμε εμείς μάστορες!, Θα φτιάξουμε λάπτοπ χωρίς καπνούς!, Θα φτιάξουμε νέες πόλεις και νέα σχολεία που να σου μαθαίνουν τεχνικά θέματα χωρίς να χρειάζονται καπνοί! Από τις φωνές και τον ενθουσιασμό τους, μέσα σε μεγάλη, κοπιαστική προσπάθεια επίλυσης, δεν πρόσεξαν πως είχε βγει ένας ήλιος καυτός. Πως είχε στεγνώσει τα ρούχα τους, και πως.... το ουράνιο τόξο στην αυλή τους, έμοιαζε - κι αυτό είναι αλήθεια - σα να χαμογελά! Τα χρώματα είχαν αρχίσει να παίρνουν τη θέση τους πάλι στην καμπύλη ράχη του!!!

